

Kavalergaarden blev sikret for Rigsdagen, „er uværdig for Rigsdagen, og man vilde ikke finde noget tilsvarende i andre Lande“. Denne Sammenblanding, som det ærede Medlem den Gang talte om, og den Fordeling, som fandt Sted ved denne Sammenblanding, betegnede han senere i sin Tale som et Fejlgreb, som var uigenkaldeligt, og han gentog flere Gange, at det var uværdigt for Rigsdagen, og han sagde, at han sjælden havde set et Forslag, som var saa uheldigt forberedt som det, der forelaa. Og for at ingen skulde være i Tvivl om hans Følelser, samlede han hele sin Opfattelse af, hvad der skete, i følgende Sætning: „Vel vil det maaske blive Tilfældet — jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det bliver det —, at det vil gaa saaledes, at naar de 10 Aar er gaaet, og Rigsdagen skal rykke ind i det nye Hus, vil den Rigsdag, som da sidder, have den Opfattelse af Rigsdagens Værdighed, at den foretrækker ikke at flytte derind, men foretrækker at blive, hvor den er, eller at indrette sig paa en anden Maade“. Men han forudsaa dog ogsaa, at man maaske flyttede ind, og saa sagde han, at „skulde det ske, at Rigsdagen alligevel flyttedes derved, er jeg overbevist om, at det vil ske med en Følelse af, at den ikke er paa sin rette Plads, at den her har faaet en Anbringelse, som ikke stemmer med dens Værdighed“.

Nu er det meget muligt, at det ærede Medlem har ønsket at bringe i Erindring, at en Del af hans Parti, som det ærede Medlem fra Æbeltoft den Gang var Ordfører for, ser eller saa saaledes paa Sagen, men det forekommer mig da særdeles ilde anbragt, at det ærede Medlem for at faa dette sagt fremsætter en Spydighed imod det radikale Venstre. Jeg maa imidlertid antage, at Forholdet er dette, at det ærede Medlem fra Æbeltoft, der, saa vidt jeg ved, er flyttet ind her sammen med os andre, ikke er flyttet med nogen Følelse af, at der sker noget uværdigt derved, men i Erkendelsen af, at de Ændringer i den gamle Plan, som fandt Sted efterhaanden, og som gennem Aarene har fundet Sted, har fjernet i alt Fald væsentlige Dele af de Ting, som man ankede over paa det Tidspunkt, bl. a. ogsaa Fordelingen indenfor Sammenblandingen. Sammenblandingen kan jo overhovedet ikke ændres, men i Fordelingen indenfor Fællesskabet er der jo sket saadanne Ændringer, at den Kritik, som rettedes derimod, ikke mere er til Stede. Jeg maa antage, at det derfor er rigtigt, at vi alle kan være tilfredse med, at vi er

flyttet herved, og at vi, efterhaanden som Forholdene bliver, som de er tiltænkte, og alting er færdigt, vil finde os til Rette.

Men det forekommer mig, som sagt, at der ikke paa Grundlag af det ærede Medlems Udtalelser i Dag skal danne sig en Fabel om, hvad der var Grunden til det radikale Venstres Modstand mod det specielle Forslag i 1905—06, og at det ærede Medlem med eller mod sin Villie er kommet til at slaa andre Steder end der, hvor han sigtede.

J. C. Christensen: Jeg skal til den højt-ærede Indenrigsminister straks sige, at det, jeg havde i Erindring, da jeg udtalte mig, var den stærke Modstand, som det radikale Venstre i sin Tid viste overfor Planen om Opførelse af Christiansborg Slot, da man gik ud i Landet og angreb os for, at hele vort Arbejde væsentlig gik ud paa at gennemføre Høfløve og Slotslove, og jeg skal ganske ærlig tilstaa, at jeg ikke, da jeg nævnede dette, havde i Erindring, at ogsaa andre Medlemmer af dette Ting paa det Tidspunkt... (Afbrydelse). Ja, De kan sige, at det er min Fejl: det er det ogsaa, men det kan formentlig ogsaa gaa andre saaledes, naar der er gaaet 11—12 Aar — saa den smukke Insinuation, den ærede Indenrigsminister fremkom med, at jeg havde udtalt mig paa en saadan Maade for at fremhæve min Partifælle, skænker jeg ham.

Til Hr. Johan Knudsen har jeg nogle Bemærkninger at gøre. Han talte om, at det konservative Parti havde ønsket et Samarbejde med Venstre, og ankede over, at et saadant ikke havde fundet Sted og navnlig ikke fundet Sted ved Valgene. Mig forekommer det at være ganske naturligt, at de to Partier ikke virkede sammen ved Valgene, thi da vi vedtog den nye Grundlov og Valglov, var Forudsætningen ganske sikkert den, at Partierne skulde gaa til Valg hvert for sig. Det var i alt Fald vor Forudsætning, og vi udtalte den meget ofte, lige indtil Valgdagen. Derfor kunde vi for vort Vedkommende ikke gaa med til en Valgalliance med nogen. Jeg tror nu ogsaa, at hvis andre Partier, og navnlig da de Radikale og Socialdemokraterne, kunde have afgjort denne Sag for os, vilde de have ønsket et Samarbejde mellem Venstre og det konservative Folkeparti; thi intet vilde jo under Diskussionen og Agitationen have været en bedre Undskyldning for deres egen Valgalliance end netop det, at ogsaa vi fra vor Side var indgaaet paa en saadan. Ordføreren for det konservative Parti maa